

Arrest

nr. 226 140 van 16 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 24 december 2014, verklaart er zich op 17 augustus 2018 vluchteling.

1.2. Op 29 januari 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Marokkaanse nationaliteit bezit, Sahrawi bent, en op 14 juli 1983 in Khemisset bent geboren. U groeide achtereenvolgens op in Khemisset (1983-1991), Layoune (Westelijke Sahara, 1991-2001), Khemisset (2001-2002), en Rabat (2003-2005).

In 2003 startte u de universitaire studies in Rabat. U nam er deel aan diverse protestacties ten voordele van de Sahrawi en werd herhaaldelijk gearresteerd. In 2003 werd u gearresteerd tijdens een protestactie bij het Ministerie van Communicatie en vijftien dagen vastgehouden op een onbekende plaats. In 2004 werd u bij een andere protestactie in Rabat gearresteerd en zeven à acht dagen vastgehouden in de gevangenis van Khenitra. In 2005 werd u gearresteerd naar aanleiding van een hongerstaking en 24 à 48 uren vastgehouden op het politiekantoor van Agdal, Rabat.

Als gevolg van uw problemen reisde u in 2005 per boot en op irreguliere wijze naar Spanje. U woonde en werkte er in Granada, Alicante, en Madrid. In 2006 keerde u terug naar Marokko om in de Sahara op te komen voor de rechten van uw volk. U vestigde zich in Layoune, stond er bekend als activist, en moest steeds onderduiken. U werkte ook als visser op het strand.

In 2007 betaalde uw vader 8.000 € aan één van zijn connecties bij de Marokkaanse politie. Het geld moest er voor zorgen dat u uit de problemen bleef. In 2008 werd u via een contactpersoon in Spanje een Spaans visum en een werkvergunning toegekend. Op 5 februari 2008 reisde u met het visum naar Madrid, waar u woonde en werkte. In de jaren die volgden werd uw werkvergunning steeds verlengd. U keerde ook herhaaldelijk terug naar Marokko, zowel op legale als irreguliere wijze.

In 2009, 2010, en 2012 was u aanwezig in het protestkamp Gdeim Izik nabij Layoune. Telkens kwamen de Marokkaanse ordediensten tussen, moest u wegvluchten, en keerde u terug naar Spanje.

In 2014 verliet u Spanje omwille van de economische crisis in het land. U reisde met Eurolines naar Frankrijk, wou er een verzoek om internationale bescherming indienen, ontdekte dat Frankrijk u niet beviel, en reisde enkele dagen later door naar België. Na aankomst in België woonde en werkte u op irreguliere wijze in Antwerpen. U werd tweemaal opgepakt bij een vreemdelingencontrole. Op 28 oktober 2017 sloot u een religieus huwelijk af met S.G., een Belgisch staatsburger van Marokkaanse origine. Jullie leerden elkaar kennen in het Marokkaans consulaat te Antwerpen. Jullie huwelijk wordt niet erkend door de Belgische overheid maar ondertussen is uw partner zwanger.

U kan niet terugkeren naar Marokko omdat u als activist wordt geïdendeerd door de Marokkaanse DST ('Direction Générale de la Surveillance du Territoire').

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: paspoort dd. 27/04/2016, verlopen paspoort dd. 01/03/2006, identiteitskaart, kopie attesten MINURSO - ouders, certificado de nacionalidad - Delegación Saharai para Andalucía dd. 24/09/2015, certificaat van woonst dd. 15/09/2015, geboortecertificaat dd. 12/11/2015, kopie familieboekje dd. 2018, Spaans rijbewijs dd. 27/01/2009, kopie attest van naamswijziging vader dd. 05/11/2018, vermelding in tijdschrift RD dd. 02/2009, attest CAW dd. 24/12/2014, attest van vrijwilligerswerk A.M.H.E.D. dd. 07/10/2015, customer receipt Western Union dd. 27/07/2018, attest van baccalaureaat dd. 02/07/2003, attest van universiteit dd. 19/09/2003, kopie stageattest broer dd. 01/10/2018, enveloppe, USB-stick.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming is gebleken dat u niet in aanmerking komt voor een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het is namelijk niet geloofwaardig dat u in Marokko voor vervolging moet vrezen omdat u opkomt voor de rechten van de 'Sahrawi'.

Het CGVS wijst in de eerste plaats op het laattijdig indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Niettegenstaande u reeds in 2005-2006 in Spanje heeft verbleven en u nadien sinds 2008 opnieuw in Europa verblijft, wachtte u tot 17 augustus 2018 vooraleer in België een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen. U verbleef op dat moment reeds vier jaar in België en had in al die tijd geen ernstige pogingen ondernomen om uw verblijf een regulier karakter te geven. Dit ondanks het feit dat u tweemaal werd gearresteerd bij een vreemdelingencontrole, uw huwelijk in België niet werd erkend, en u in Marokko naar eigen zeggen een vrees voor vervolging dient te koesteren (zie CGVS, p. 5-8). Bovendien is het geheel onduidelijk waarom u na al die jaren plots wel een verzoek om

internationale bescherming indient. U beweert dat de situatie in Marokko momenteel helemaal veranderd is maar licht op geen enkele manier toe wat u daar concreet mee bedoelt (zie CGVS, p. 7, 11, 17). Los daarvan was u naar eigen zeggen niet van plan om in België om internationale bescherming te vragen, wat uw voorgehouden vrees uiteraard relateert, maar werd u daartoe gedwongen door uw vader. Vreemd genoeg had hij u dit al in 2013 opgedragen en wachtte desondanks nog een vijftal jaar wachtte vooraleer effectief de stap zetten (zie CGVS, p. 17). U beweert dat u in 2015 overwoog om in Frankrijk internationale bescherming aan te vragen en daarom de nodige documenten verzamelde (zie CGVS, p. 11). U vond het echter 'niet fijn' in Frankrijk, besloot er geen internationale bescherming aan te vragen, naar België door te reizen, en jaren op irreguliere wijze in België te verblijven (zie CGVS, p. 6, 11). Dat u geen internationale bescherming in Frankrijk aanvroeg omdat het er 'niet fijn' was en de voorkeur gaf aan een jarenlang irregulier verblijf (zonder bescherming tegen refoulement) in België, is uiteraard een bijzonder negatieve indicator voor de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

Ook uw gedrag in Europa getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging. Zo blijkt dat u in 2005 op irreguliere wijze naar Spanje reisde maar een jaar later vrijwillig naar Marokko terugkeerde, volgens u omdat er problemen waren in uw land en u uw hulp wou aanbieden (zie CGVS, p. 5). U legt echter geen enkel begin van bewijs voor om dit aan te tonen. Vervolgens verkreeg u in 2008 een visum voor Spanje en een werkvergunning in Spanje, waarop u zonder problemen middels uw eigen reisdocumenten Marokko kon verlaten. Dat u zonder problemen Marokko kon in- en uitreizen ondergraft de stelling dat u in Marokko werd gevisieerd door uw autoriteiten. In de jaren die volgden keerde u bovendien herhaaldelijk terug naar Marokko, al spreekt u zich daarbij tegen over uw reismodaliteiten. U beweert aanvankelijk dat uw bezoeken aan Marokko in uw verlopen paspoort werden geattesteerd, om nadien te verklaren dat u ook een aantal keer op irreguliere wijze bent teruggekeerd (zie CGVS, p. 6,14). Wat er ook van zij, de vaststelling dat u uit eigen beweging naar Marokko terugkeerde op reguliere wijze, onder uw eigen identiteit, en middels uw eigen reisbescheiden, ondergraft uiteraard uw vrees voor vervolging door de Marokkaanse autoriteiten. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat u zowel in Spanje als in België contact opnam met de Marokkaanse autoriteiten. Uit uw verlopen paspoort blijkt namelijk dat u zich op 13 mei 2009 en 9 maart 2010 op het Marokkaans consulaat te Madrid heeft gemeld (zie Documenten, verlopen paspoort - kaft en p. 6). In België meldde u zich vervolgens bij het Marokkaanse consulaat te Antwerpen om er zich op 15 maart 2016 te laten registreren (zie Documenten, verlopen paspoort - kaft). U vroeg er ook een nieuw paspoort (zie Documenten, paspoort dd. 27/04/2016) en een nieuwe identiteitskaart (zie Documenten, identiteitskaart) aan. Ter volledigheid: ook uw partner leerde u naar eigen zeggen kennen op het consulaat, waar ze een job had (zie CGVS, p. 9). Gevraagd waarom u zich ondanks uw vrees voor vervolging en ondanks uw afkeer voor Marokko toch bij de autoriteiten van uw land meldde en via hen nieuwe documenten bewoog, antwoordt u dat u de documenten nodig had om u te kunnen identificeren. Gezien het feit dat u zich niet middels een verzoek om internationale bescherming onder de bescherming van de Belgische autoriteiten wenste te plaatsen, maar u zich via het Marokkaanse consulaat verder bleef beroepen op de diensten én de bescherming van uw autoriteiten, ondergraft op manifeste wijze uw voorgehouden vrees.

Uw verklaringen omtrent uw problemen in Marokko zijn evengoed compleet ongeloofwaardig. U beweert dat u tussen 2003 en 2005 driemaal werd gearresteerd omwille van uw politiek activisme voor de Sahrawi. Uw verklaringen zijn echter compleet in strijd met wat u liet optekenen bij het invullen van de Vragenlijst bij DVZ. Over uw eerste arrestatie in 2003 zei u bij DVZ dat u 14 dagen werd vastgehouden in de Dakhla straat te Layoune (zie Vragenlijst, vraag 3.1), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat u in Rabat werd gearresteerd, op een onbekende locatie (mogelijks in Salé) werd vastgehouden, en in Agdal (Rabat) werd vrijgelaten (zie CGVS, p. 15). Over uw tweede arrestatie zegt u bij DVZ dat u een week lang werd opgesloten in Rabat (zie Vragenlijst, vraag 3.1). Op het persoonlijk onderhoud stelt u echter dat u zeven à acht dagen werd vastgehouden in Khenitra (zie CGVS, p. 16). Vervolgens is het vreemd dat u geen duidelijkheid kan scheppen over uw derde arrestatie. Waar u bij DVZ stelde dat u 24 uur werd vastgehouden, stelt u tijdens het persoonlijk onderhoud dat het om een arrestatie van 24 of 48 uur ging (zie CGVS, p. 16). Ook op andere momenten zijn uw verklaringen inconsistent. U stelt aan het begin van het persoonlijk onderhoud namelijk dat uw vader in 2007 voor het eerst geld betaalde om u uit de problemen te houden (zie CGVS, p. 6), terwijl u nadien insinueert dat uw vader in 2003 zijn invloed gebruikte en geld betaalde om u vrij te krijgen (zie CGVS, p. 15). Bovendien legt u niet het minste begin van bewijs voor betreffende uw arrestaties en problemen in die periode. U beweert dat jullie de bewijzen wegsmeten omdat het slechte herinneringen met zich meebracht, wat uiteraard geen overtuigende verklaring is. U beweert nog dat uw knieën sporen van foltering vertonen maar u heeft geen enkele medische attestatie die dit kan bevestigen (zie CGVS, p. 16).

U legt bovendien ongeloofwaardige verklaringen af betreffende uw betrokkenheid bij het protest in Gdeim Izik, het protestkamp nabij Layoune (zie Landeninformatie, Gdeim Izik). Waar u bij DVZ liet

noteren dat u in 2012 Marokko moest verlaten omwille van de betoging in Gdeim Izik datzelfde jaar, verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u zowel in 2009, 2010, als in 2012 in Gdeim Izik aanwezig was (zie CGVS, p. 13). Dit strookt in het geheel niet met de voorhanden zijnde landeninformatie, waaruit blijkt dat de rellen in Gdeim Izik in november 2010 plaatsvonden. Het CGVS beschikt niet over landeninformatie waaruit blijkt dat er reeds in 2009 problemen waren in Gdeim Izik of dat er in 2012 meer dan dertig doden (waaronder elf kinderen) in Gdeim Izik vielen te betreuren (zie CGVS, p. 17). Bovendien blijft u volhouden dat de problemen in Gdeim Izik omstreeks juli-augustus 2010 plaatsvonden, wat onjuist is (zie CGVS, p. 13-14). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op manifeste wijze. Daarnaast kan u op geen enkel manier aantonen dat u zich in november 2010 in Marokko of de Westelijke Sahara bevond. Uw verlopen paspoort bevat geen stempels die dit kunnen bevestigen. Op dezelfde manier kan uw verlopen paspoort evenmin bevestigen dat u in 2012 in Marokko, en dus mogelijk in Gdeim Izik, verbleef (zie Documenten, verlopen paspoort). Vervolgens bevestigt het verlopen paspoort wel dat u in 2009 in Marokko heeft verbleven maar is er zoals gezegd geen landeninformatie voorhanden die bevestigt dat er op dat moment problemen waren in Gdeim Izik. U legt geen begin van bewijs voor waaruit het tegendeel blijkt. U verklaart nog dat u een aantal keer op irreguliere wijze naar Marokko bent teruggekeerd maar los van het feit dat u hierover inconsistente verklaringen aflegt (zie boven), situeert u deze terugkeer in 2008 en 2011 (zie CGVS, p. 14). Met andere woorden: zelfs indien u effectief op irreguliere wijze naar Marokko bent teruggekeerd, dan was het niet op de momenten dat u in Gdeim Izik beweerde te zijn. U beweert weliswaar dat er op de USBstick videobeelden staan van uw deelname aan de protesten in Gdeim Izik in 2010, maar dit kan in geen geval overtuigen. Volgens u zou u wel op de beelden voorkomen maar bent u compleet onherkenbaar aangezien u gemaskerd was (zie CGVS, p. 13). Het hoeft geen betoog dat de videobeelden uit Gdeim Izik bijgevolg geen enkele bewijswaarde hebben inzake uw betrokkenheid in die rellen.

Ook over de betrokkenheid van uw vader in het verhaal legt u zeer onvolledige en dus ongeloofwaardige verklaringen af. Zo beweert u dat hij in 2007 8.000 € smeergeld betaalde om u uit de problemen te houden. U kan echter niet zeggen aan wie hij dat geld betaalde of hoe de betaling in zijn werk ging. U zegt enkel dat hij contacten had en dat u niet precies weet wat hij deed (zie CGVS, p. 6). Dergelijke vage verklaringen kunnen niet overtuigen. Vervolgens beweert u dat uw vader heeft vernomen dat u door de Marokkaanse DST wordt gezocht. Het is onduidelijk waaruit u dat afleidt aangezien u geen concrete elementen aanhaalt waaruit dit blijkt. Bovendien kan u niet toelichten hoe uw vader dit te weten kwam. U verwijst opnieuw naar zijn connecties maar u kan niet zeggen wie dat zijn. De reden voor uw onwetendheid is volgens u het feit dat uw vader in Marokko verblijft en u in België bent (zie CGVS, p. 17). Die uitleg is uiteraard geen geldige verschoning.

Daarnaast kan u niet overtuigen dat u als activist opkomt voor de rechten van de Sahrawi. U beweert dat u sinds 2001-2002 activist bent (zie Vragenlijst, vraag 3.3) maar u kan dit op geen enkele manier aantonen. Opnieuw blijken uw verklaringen geenszins overtuigend. U beweert dat u activist was voor Polisario maar wanneer hier wordt op ingegaan legt u zeer vage verklaringen af zoals "Wij, de Sahrawi, zijn allemaal Polisario". Gevraagd of u lid was van Polisario stelt u eerst "Een Polisario moet gewapend zijn en dan werk je in Tindouf. Ik ben activist. In Tindouf is waar de echte Polisario zich bevindt". Vervolgens wordt u nogmaals gevraagd of u al dan niet lid was van Polisario, waarop u antwoordt "Ja, uiteraard". Gevraagd om daar bewijs van voor te leggen verwijst u opnieuw naar de militairen van Polisario in Tindouf en herhaalt u dat u een activist was die zich op het Marokkaans territorium bevond. Dergelijke vage verklaringen hebben geen bewijswaarde. Evenmin kan u duidelijkheid scheppen over uw activiteiten voor Polisario. U kan enkel in de 'wij'-vorm stellen dat jullie slogans op muren schreven, opkwamen voor de gronden, en strijd leverden (zie CGVS, p. 15). Hieruit spreekt geen enkele zeggingskracht. Uiteindelijk geeft u toe dat u geen contact heeft of had met Polisario, waarop opnieuw een algemene uitleg volgt over families die van elkaar gescheiden werden (zie CGVS, p. 15). Ook het door u voorgelegde begin van bewijs omtrent uw activisme kan geenszins overtuigen. U legt een vrijwilligersattest voor van A.M.H.E.D., een organisatie die hulp biedt aan andersvaliden. U beweert dat u tussen 2006 en 2008 in Marokko vrijwilligerswerk voor hen deed (zie CGVS, p. 11-12). Het certificaat spreekt dat tegen en stelt dat u tussen 2013 en 2015 als vrijwilliger voor de organisatie heeft gewerkt (zie Documenten, attest van vrijwilligerswerk A.M.H.E.D.). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u ook vanuit Europa voor hen actief was, wat ongeloofwaardig is aangezien u eerst ontkende vanuit Europa met de organisatie te hebben gewerkt (zie CGVS, p. 12). Van een persoon die jarenlang actief was als activist mag logischerwijs worden verwacht dat hij dit kan staven met overtuigende verklaringen en stukken. Dit blijkt niet het geval te zijn, wat de geloofwaardigheid van uw activisme in het geheel ondergraaft.

Vervolgens kan u niet overtuigen dat u als Marokkaan van Sahrawi-afkomst een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt dat u uit een welgestelde familie komt met huizen en gronden in zowel Rabat, Khemisset, als Layoune (zie CGVS, p. 4, 8, 15). In Rabat

woonde en studeerde u in de duurste wijken van de stad, namelijk Agdal en Souissi (zie CGVS, p. 4 & 8). De gronden van uw vader bevatten bovendien grondstoffen zoals fosfaat, goud, en aardolie (zie CGVS, p. 9). Uw vader is nog steeds actief als handelaar (zie CGVS, p. 9-10), uw broers voltooien allemaal hun hogere studies (zie CGVS, p. 8). Ook u was tot uw vertrek naar Europa student aan een universiteit (zie CGVS, p. 3-4). Uw ouders verblijven momenteel in Rabat omdat de gezondheidszorg er beter is (zie CGVS, p. 8). Uw broer heeft bovendien een stage in een hospitaal in Saint-Germain, Frankrijk, en stuurt u geregeld geld (zie CGVS, p. 8, 10). Op een gegeven moment liet u zich tijdens het persoonlijk onderhoud ontvallen dat u niet inzag waarom u zou werken in Marokko aangezien uw vader welgesteld is (zie CGVS, p. 9). Dat de gezondheidszorg en het onderwijs in de Westelijke Sahara te wensen overlaat, heeft in die zin geen enkele impact op uw leven (zie CGVS, p. 12). Gezien de financiële situatie van uw familie is het bovendien zeer bedenkelijk dat u effectief als visser op het strand van Layoune zou hebben gewerkt (zie CGVS, p. 5). Voorts stelt u dat uw vader na de Groene Mars in 1975 van zijn gronden werd verjaagd en dat zijn naam werd veranderd. Uw ouders zouden ook bij Minurso geregistreerd zijn (zie CGVS, p. 3, 8, 12). Gesteld dat dit werkelijk het geval was haalt u geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat dit in hoofdte van u een vrees voor vervolging rechtvaardigt. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw vader ondertussen zijn naam opnieuw liet aanpassen (zie CGVS, p. 12), dat hij gronden in Layoune bezit, dat jullie na het staakt-het-vuren van 1991 lange tijd in Layoune hebben verbleven (zie CGVS, p. 4, 12), en dat u en uw familieleden een succesvol leven leidden in Marokko. Bovendien hebben jullie de Marokkaanse nationaliteit en zijn er geen indicaties waaruit blijkt dat er jullie rechten als burger werden ontnomen.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend. Evenmin zijn er redenen of haalt u elementen aan waaruit blijkt dat u een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legt geen andere documenten voor die iets vermogen te veranderen aan bovenstaande vaststelling. Uw identiteitsdocumenten, uw Spaanse identiteitsdocumenten, en de attesten in verband met uw opleidingen bevestigen hoogstens uw identiteit en nationaliteit, dewelke hier niet ter discussie staan. De kopieën van de attesten van MINURSO bevestigen, voor zover kopieën enige bewijswaarde hebben, hoogstens dat uw ouders afkomstig zijn uit de Sahara en bij MINURSO geregistreerd werden. Het attest in verband met de naamswijziging van uw vader bevestigt weinig meer dan dat zijn naam werd gecorrigeerd. Op het nationaliteitscertificaat van de 'Delegación Saharaui para Andalucía' staan dan weer een verkeerde geboorteplaats. Volgens het certificaat zou u in Layoune en niet in Khemisset geboren zijn, wat niet correct is. U verklaart dat de delegatie geen Marokkaanse steden wil vermelden, wat een weinig overtuigende uitleg is. Bovendien is het opmerkelijk dat u het attest al in 2015 liet opstellen met het oog op een verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk maar het nadien nooit heeft gebruikt (zie CGVS, p. 11). Dat u in een Spaans tijdschrift wordt vermeld als een persoon afkomstig uit de Westelijke Sahara, doet verder geen enkele uitspraak over uw voorgehouden vrees. De documenten in verband met uw broer die in Frankrijk verblijft bevestigen hoogstens dat hij er stage loopt en dat hij u geregeld geld opstuurt. Het attest van het CAW bevestigt enkel dat u zich er heeft geregistreerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, ondergeschikte orde om hem als vluchteling te erkennen en in uiterst ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door de Marokkaanse autoriteiten wordt bedreigd naar aanleiding van zijn activisme voor de Sahrawi. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende, temeer daar zijn handelwijze in Europa evenmin getuigt van een nood aan internationale bescherming; (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn beweerde arrestaties en over de invloed die zijn vader zou hebben aangewend, terwijl hij geen enkel begin van bewijs voorlegt betreffende zijn arrestaties en problemen; (iii) hij tegenstrijdige en met de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onverzoenbare verklaringen aflegt over zijn betrokkenheid bij het protest in Gdeim Izik, terwijl de voorgelegde videobeelden (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) allerminst zijn betrokkenheid bij dit protest alsnog kunnen aantonen; (iv) hij niet kan aantonen op welke wijze zijn vader hem zou hebben geholpen toen hij problemen had met de Marokkaanse autoriteiten; (v) hij niet aannemelijk maakt dat hij als activist actief was voor de Sahrawi, gelet op zijn vage en niet-doorleefde verklaringen; (vi) hij niet aannemelijk maakt als Marokkaan van Sahrawi-origine een gegronde vrees voor vervolging koestert, temeer gelet op zijn herkomst uit een welgestelde familie en het gebrek aan indicaties dat hem als persoon met de Marokkaanse nationaliteit rechten als burger zouden worden ontnomen; en (vii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.2.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.2.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende, temeer daar zijn handelwijze in Europa evenmin getuigt van een nood aan internationale bescherming:

"Het CGVS wijst in de eerste plaats op het laattijdig indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Niettegenstaande u reeds in 2005-2006 in Spanje heeft verbleven en u nadien sinds 2008 opnieuw in Europa verblijft, wachtte u tot 17 augustus 2018 vooraleer in België een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen. U verbleef op dat moment reeds vier jaar in België en had in al die tijd geen ernstige pogingen ondernomen om uw verblijf een regulier karakter te geven. Dit ondanks het feit dat u tweemaal werd gearresteerd bij een vreemdelingencontrole, uw huwelijk in België niet werd erkend, en u in Marokko naar eigen zeggen een vrees voor vervolging dient te koesteren (zie CGVS, p. 5-8). Bovendien is het geheel onduidelijk waarom u na al die jaren plots wel een verzoek om internationale bescherming indient. U beweert dat de situatie in Marokko momenteel helemaal veranderd is maar licht op geen enkele manier toe wat u daar concreet mee bedoelt (zie CGVS, p. 7, 11, 17). Los daarvan was u naar eigen zeggen niet van plan om in België om internationale bescherming te vragen, wat uw voorgehouden vrees uiteraard relateert, maar werd u daartoe gedwongen door uw vader. Vreemd genoeg had hij u dit al in 2013 opgedragen en wachtte desondanks nog een vijftal jaar wachtte vooraleer effectief de stap zetten (zie CGVS, p. 17). U beweert

dat u in 2015 overwoog om in Frankrijk internationale bescherming aan te vragen en daarom de nodige documenten verzamelde (zie CGVS, p. 11). U vond het echter 'niet fijn' in Frankrijk, besloot er geen internationale bescherming aan te vragen, naar België door te reizen, en jaren op irreguliere wijze in België te verblijven (zie CGVS, p. 6, 11). Dat u geen internationale bescherming in Frankrijk aanvroeg omdat het er 'niet fijn' was en de voorkeur gaf aan een jarenlang irregulier verblijf (zonder bescherming tegen refoulement) in België, is uiteraard een bijzonder negatieve indicator voor de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

Ook uw gedrag in Europa getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging. Zo blijkt dat u in 2005 op irreguliere wijze naar Spanje reisde maar een jaar later vrijwillig naar Marokko terugkeerde, volgens u omdat er problemen waren in uw land en u uw hulp wou aanbieden (zie CGVS, p. 5). U legt echter geen enkel begin van bewijs voor om dit aan te tonen. Vervolgens verkreeg u in 2008 een visum voor Spanje en een werkvergunning in Spanje, waarop u zonder problemen middels uw eigen reisdocumenten Marokko kon verlaten. Dat u zonder problemen Marokko kon in- en uitreizen ondergraaft de stelling dat u in Marokko werd gevisieerd door uw autoriteiten. In de jaren die volgden keerde u bovendien herhaaldelijk terug naar Marokko, al spreekt u zich daarbij tegen over uw reismodaliteiten. U beweert aanvankelijk dat uw bezoeken aan Marokko in uw verlopen paspoort werden geattesteerd, om nadien te verklaren dat u ook een aantal keer op irreguliere wijze bent teruggekeerd (zie CGVS, p. 6,14). Wat er ook van zij, de vaststelling dat u uit eigen beweging naar Marokko terugkeerde op reguliere wijze, onder uw eigen identiteit, en middels uw eigen reisbescheiden, ondergraaft uiteraard uw vrees voor vervolging door de Marokkaanse autoriteiten. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat u zowel in Spanje als in België contact opnam met de Marokkaanse autoriteiten. Uit uw verlopen paspoort blijkt namelijk dat u zich op 13 mei 2009 en 9 maart 2010 op het Marokkaans consulaat te Madrid heeft gemeld (zie Documenten, verlopen paspoort - kaft en p. 6). In België meldde u zich vervolgens bij het Marokkaanse consulaat te Antwerpen om er zich op 15 maart 2016 te laten registreren (zie Documenten, verlopen paspoort - kaft). U vroeg er ook een nieuw paspoort (zie Documenten, paspoort dd. 27/04/2016) en een nieuwe identiteitskaart (zie Documenten, identiteitskaart) aan. Ter volledigheid: ook uw partner leerde u naar eigen zeggen kennen op het consulaat, waar ze een job had (zie CGVS, p. 9). Gevraagd waarom u zich ondanks uw vrees voor vervolging en ondanks uw afkeer voor Marokko toch bij de autoriteiten van uw land meldde en via hen nieuwe documenten bewam, antwoordt u dat u de documenten nodig had om u te kunnen identificeren. Gezien het feit dat u zich niet middels een verzoek om internationale bescherming onder de bescherming van de Belgische autoriteiten wenste te plaatsen, maar u zich via het Marokkaanse consulaat verder bleef beroepen op de diensten én de bescherming van uw autoriteiten, ondergraaft op manifeste wijze uw voorgehouden vrees."

Verzoeker kan in het geheel niet overtuigen waar hij dienaangaande in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij meermaals op verschillende plaatsen heeft gewoond, dat hij hierbij niet op de steun van nationale overheden rekende maar dat hij ervoor koos om in "irregulier verblijf" te leven en zelf voor stabiliteit in zijn leven te zorgen, maar dat hij naar aanleiding van een wijziging in zijn persoonlijk leven, namelijk zijn religieus huwelijk en de wens om een gezin te stichten, nood had aan meer stabiliteit en daarom trachtte om uit zijn situatie van irregulier verblijf te geraken. Het indienen van een verzoek om internationale bescherming heeft immers niet als doelstelling om een jarenlang illegaal verblijf op het grondgebied van het Rijk alsnog te trachten te regulariseren omdat men hiertoe plots de nood zou voelen naar aanleiding van de persoonlijke wens om een gezin te stichten en hierdoor meent meer stabiliteit in zijn leven te behoeven. Integendeel, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliel dit te doen en gedurende vele jaren (zijn eerste verblijf in Europa dateert van 2005) talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid. Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaart gedurende zijn verblijf in Frankrijk te hebben overwogen om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar dit te hebben nagelaten en naar België te zijn doorgereisd omdat hij het "niet fijn" vond in Frankrijk, een element dat bezwaarlijk als een ernstige reden voor het niet-indienen van een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk kan worden beschouwd. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing bovendien terecht op dat het evenmin verzoekenbaar is dat verzoeker enerzijds aanvoert een vrees voor vervolging te kennen ten aanzien van de Marokkaanse autoriteiten, terwijl hij anderzijds verschillende keren vanuit Europa terugreisde naar Marokko, en dit zelfs meermaals op legale wijze middels zijn eigen reisdocumenten, alsook dat hij vanuit Europa een beroep deed op de diensten van de Marokkaanse autoriteiten. Het

aangevoerde wantrouwen jegens overheden kan de gedane vaststellingen evenmin verklaren. Op een verzoeker om internationale bescherming rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

2.2.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn beweerde arrestaties en over de invloed die zijn vader zou hebben aangewend, terwijl hij geen enkel begin van bewijs voorlegt betreffende zijn arrestaties en problemen:

"Uw verklaringen omtrent uw problemen in Marokko zijn evengoed compleet ongeloofwaardig. U beweert dat u tussen 2003 en 2005 driemaal werd gearresteerd omwille van uw politiek activisme voor de Sahrawi. Uw verklaringen zijn echter compleet in strijd met wat u liet optekenen bij het invullen van de Vragenlijst bij DVZ. Over uw eerste arrestatie in 2003 zei u bij DVZ dat u 14 dagen werd vastgehouden in de Dakhla straat te Layoune (zie Vragenlijst, vraag 3.1), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat u in Rabat werd gearresteerd, op een onbekende locatie (mogelijks in Salé) werd vastgehouden, en in Agdal (Rabat) werd vrijgelaten (zie CGVS, p. 15). Over uw tweede arrestatie zegt u bij DVZ dat u een week lang werd opgesloten in Rabat (zie Vragenlijst, vraag 3.1). Op het persoonlijk onderhoud stelt u echter dat u zeven à acht dagen werd vastgehouden in Khenitra (zie CGVS, p. 16). Vervolgens is het vreemd dat u geen duidelijkheid kan scheppen over uw derde arrestatie. Waar u bij DVZ stelde dat u 24 uur werd vastgehouden, stelt u tijdens het persoonlijk onderhoud dat het om een arrestatie van 24 of 48 uur ging (zie CGVS, p. 16). Ook op andere momenten zijn uw verklaringen inconsistent. U stelt aan het begin van het persoonlijk onderhoud namelijk dat uw vader in 2007 voor het eerst geld betaalde om u uit de problemen te houden (zie CGVS, p. 6), terwijl u nadien insinueert dat uw vader in 2003 zijn invloed gebruikte en geld betaalde om u vrij te krijgen (zie CGVS, p. 15). Bovendien legt u niet het minste begin van bewijs voor betreffende uw arrestaties en problemen in die periode. U beweert dat jullie de bewijzen wegsmeten omdat het slechte herinneringen met zich meebracht, wat uiteraard geen overtuigende verklaring is. U beweert nog dat uw knieën sporen van foltering vertonen maar u heeft geen enkele medische attestatie die dit kan bevestigen (zie CGVS, p. 16)."

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen betreffende zijn beweerde arrestaties in het kader van zijn voorgehouden acties voor de Sahrawi op de Dienst Vreemdelingenzaken niet te rijmen vallen met zijn verklaringen dienaangaande tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker kan deze tegenstrijdigheden niet verschonen door er in zijn verzoekschrift op te wijzen dat deze gebeurtenissen "zeer lang geleden" zijn. Aangezien verzoeker meent heden internationale bescherming te behoeven omwille van deze beweerde arrestaties en mede gelet op de verregaande impact ervan op zijn verdere leven, kan redelijkerwijze worden verwacht dat deze gebeurtenissen in verzoekers geheugen zijn gegrift en dat hij er coherente verklaringen over zou kunnen afleggen en dat hij deze arrestaties op een precieze wijze in de tijd zou kunnen situeren, *quod non*. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde over de tussenkomst(en) van zijn vader. Waar verzoeker aanvankelijk tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn vader in 2007 voor het eerst geld betaalde om verzoeker uit de problemen te halen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6: "Was het de eerste keer dat hij geld betaalde om u uit de problemen te krijgen? Ja, [...]"), verklaarde verzoeker later dat zijn vader reeds in 2003 geld betaalde om verzoeker vrij te krijgen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). In tegenstelling met wat wordt beweerd in het verzoekschrift, blijkt nergens uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker aanvankelijk enkel sprak over problemen die hij kende "in de periode rond 2008". Dit klemt des te meer daar verzoeker er evenmin in slaagt aannemelijke verklaringen af te leggen over de wijze waarop zijn vader zou zijn tussengekomen om hem uit de problemen te halen (zie *infra*). De Raad stelt tevens vast dat verzoeker nog steeds nalaat enig begin van bewijs bij te brengen van de beweerde arrestaties.

Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn voorgehouden vluchtrelaas en dat hij bovendien nog steeds nalaat er enig begin van bewijs van voor te leggen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

2.2.2.5. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker tegenstrijdige en met de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onverzoenbare verklaringen aflegt over zijn betrokkenheid bij het protest in Gdeim Izik, terwijl

de voorgelegde videobeelden (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) allerm minst zijn betrokkenheid bij dit protest alsnog kunnen aantonen:

“U legt bovendien ongeloofwaardige verklaringen af betreffende uw betrokkenheid bij het protest in Gdeim Izik, het protestkamp nabij Layoune (zie Landeninformatie, Gdeim Izik). Waar u bij DVZ liet noteren dat u in 2012 Marokko moest verlaten omwille van de betoging in Gdeim Izik datzelfde jaar, verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u zowel in 2009, 2010, als in 2012 in Gdeim Izik aanwezig was (zie CGVS, p. 13). Dit strookt in het geheel niet met de voorhanden zijnde landeninformatie, waaruit blijkt dat de rellen in Gdeim Izik in november 2010 plaatsvonden. Het CGVS beschikt niet over landeninformatie waaruit blijkt dat er reeds in 2009 problemen waren in Gdeim Izik of dat er in 2012 meer dan dertig doden (waaronder elf kinderen) in Gdeim Izik vielen te betreuren (zie CGVS, p. 17). Bovendien blijft u volhouden dat de problemen in Gdeim Izik omstreeks juli-augustus 2010 plaatsvonden, wat onjuist is (zie CGVS, p. 13-14). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op manifeste wijze. Daarnaast kan u op geen enkel manier aantonen dat u zich in november 2010 in Marokko of de Westelijke Sahara bevond. Uw verlopen paspoort bevat geen stempels die dit kunnen bevestigen. Op dezelfde manier kan uw verlopen paspoort evenmin bevestigen dat u in 2012 in Marokko, en dus mogelijk in Gdeim Izik, verbleef (zie Documenten, verlopen paspoort). Vervolgens bevestigt het verlopen paspoort wel dat u in 2009 in Marokko heeft verbleven maar is er zoals gezegd geen landeninformatie voorhanden die bevestigt dat er op dat moment problemen waren in Gdeim Izik. U legt geen begin van bewijs voor waaruit het tegendeel blijkt. U verklaart nog dat u een aantal keer op irreguliere wijze naar Marokko bent teruggekeerd maar los van het feit dat u hierover inconsistente verklaringen aflegt (zie boven), situeert u deze terugkeer in 2008 en 2011 (zie CGVS, p. 14). Met andere woorden: zelfs indien u effectief op irreguliere wijze naar Marokko bent teruggekeerd, dan was het niet op de momenten dat u in Gdeim Izik beweerde te zijn. U beweert weliswaar dat er op de USBstick videobeelden staan van uw deelname aan de protesten in Gdeim Izik in 2010, maar dit kan in geen geval overtuigen. Volgens u zou u wel op de beelden voorkomen maar bent u compleet onherkenbaar aangezien u gemaskerd was (zie CGVS, p. 13). Het hoeft geen betoog dat de videobeelden uit Gdeim Izik bijgevolg geen enkele bewijswaarde hebben inzake uw betrokkenheid in die rellen.”

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij aangaf dat de protesten in Gdeim Izik in 2010 “het ergst” waren en dat de situatie er in 2009 en 2012 niet vergelijkbaar was met de situatie in 2010, komt hij niet verder dan het op gekunstelde wijze opwerpen van een *post factum*-bewering die er duidelijk op is gericht om de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden alsnog met elkaar te verzoenen. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig. Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat er in 2012 in Gdeim Izik meer dan 30 doden, waaronder elf kinderen, vielen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Het is dan ook niet aannemelijk dat hierover geen informatie kon worden teruggevonden door de commissaris-generaal en/of dat verzoeker nalaat hiervan enig begin van bewijs voor te leggen, terwijl uit de informatie die wél beschikbaar is (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat er zich in Gdeim Izik enkel in het jaar 2010 protesten voordeden. Uit deze informatie blijkt bovendien dat het kamp in Gdeim Izik in oktober 2010 werd opgericht en in november 2010 werd ontruimd, hetgeen niet te rijmen valt met verzoekers bewering dat er reeds in 2009 protesten waren en waarbij er daarenboven op dient gewezen dat verzoeker daaromtrent tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat het kamp in augustus 2010 door het Marokkaanse leger werd aangevallen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14), wat evenmin met voormelde informatie verzoenbaar is.

Opnieuw blijken verzoekers verklaringen over kernelementen van zijn voorgehouden vluchtrelaas ongeloofwaardig, waardoor eens te meer de geloofwaardigheid van dit vluchtrelaas op de helling komt te staan.

2.2.2.6. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet kan aantonen op welke wijze zijn vader hem zou hebben geholpen toen hij problemen had met de Marokkaanse autoriteiten:

“Ook over de betrokkenheid van uw vader in het verhaal legt u zeer onvolledige en dus ongeloofwaardige verklaringen af. Zo beweert u dat hij in 2007 8.000 € smeergeld betaalde om u uit de problemen te houden. U kan echter niet zeggen aan wie hij dat geld betaalde of hoe de betaling in zijn werk ging. U zegt enkel dat hij contacten had en dat u niet precies weet wat hij deed (zie CGVS, p. 6). Dergelijke vage verklaringen kunnen niet overtuigen. Vervolgens beweert u dat uw vader heeft vernomen dat u door de Marokkaanse DST wordt gezocht. Het is onduidelijk waaruit u dat afleidt aangezien u geen concrete elementen aanhaalt waaruit dit blijkt. Bovendien kan u niet toelichten hoe uw vader dit te weten kwam. U verwijst opnieuw naar zijn connecties maar u kan niet zeggen wie dat zijn.

De reden voor uw onwetendheid is volgens u het feit dat uw vader in Marokko verblijft en u in België bent (zie CGVS, p. 17). Die uitleg is uiteraard geen geldige verschooning."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Als dusdanig blijft deze motivering uit de bestreden beslissing onverminderd overeind.

2.2.2.7. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij als activist actief was voor de Sahrawi, gelet op zijn vage en niet-doorleefde verklaringen:

"Daarnaast kan u niet overtuigen dat u als activist opkomt voor de rechten van de Sahrawi. U beweert dat u sinds 2001-2002 activist bent (zie Vragenlijst, vraag 3.3) maar u kan dit op geen enkele manier aantonen. Opnieuw blijken uw verklaringen geenszins overtuigend. U beweert dat u activist was voor Polisario maar wanneer hier wordt op ingegaan legt u zeer vage verklaringen af zoals "Wij, de Sahrawi, zijn allemaal Polisario". Gevraagd of u lid was van Polisario stelt u eerst "Een Polisario moet gewapend zijn en dan werk je in Tindouf. Ik ben activist. In Tindouf is waar de echte Polisario zich bevindt". Vervolgens wordt u nogmaals gevraagd of u al dan niet lid was van Polisario, waarop u antwoordt "Ja, uiteraard". Gevraagd om daar bewijs van voor te leggen verwijst u opnieuw naar de militairen van Polisario in Tindouf en herhaalt u dat u een activist was die zich op het Marokkaans territorium bevond. Dergelijke vage verklaringen hebben geen bewijswaarde. Evenmin kan u duidelijkheid scheppen over uw activiteiten voor Polisario. U kan enkel in de 'wij'-vorm stellen dat jullie slogans op muren schreven, opkwamen voor de gronden, en strijd leverden (zie CGVS, p. 15). Hieruit spreekt geen enkele zeggingskracht. Uiteindelijk geeft u toe dat u geen contact heeft of had met Polisario, waarop opnieuw een algemene uitleg volgt over families die van elkaar gescheiden werden (zie CGVS, p. 15). Ook het door u voorgelegde begin van bewijs omtrent uw activisme kan geenszins overtuigen. U legt een vrijwilligersattest voor van A.M.H.E.D., een organisatie die hulp biedt aan andersvaliden. U beweert dat u tussen 2006 en 2008 in Marokko vrijwilligerswerk voor hen deed (zie CGVS, p. 11-12). Het certificaat spreekt dat tegen en stelt dat u tussen 2013 en 2015 als vrijwilliger voor de organisatie heeft gewerkt (zie Documenten, attest van vrijwilligerswerk A.M.H.E.D.). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u ook vanuit Europa voor hen actief was, wat ongeloofwaardig is aangezien u eerst ontkende vanuit Europa met de organisatie te hebben gewerkt (zie CGVS, p. 12). Van een persoon die jarenlang actief was als activist mag logischerwijs worden verwacht dat hij dit kan staven met overtuigende verklaringen en stukken. Dit blijkt niet het geval te zijn, wat de geloofwaardigheid van uw activisme in het geheel ondergraaft."

In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen en het opwerpen van blote beweringen waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat hij aangaf dat hij boodschappen uitbracht door slogans te schrijven op muren *"waarbij werd opgekomen tegen de bezetting door Marokko"*, dat hij aangaf dat zij strijd leverden voor het verwerven van gronden die toebehoren aan Marokko en dat door de *protection officer* niet werd doorgevraagd naar zijn activiteiten voor Polisario. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig, temeer daar verzoeker nalaat enige bijkomende concrete informatie te verschaffen over zijn beweerde activiteiten voor Polisario, die hij zou hebben gegeven indien de *protection officer* hierover wel zou hebben doorgevraagd. Dit klemmt des te meer daar het door verzoeker voorgelegde stavingsstuk betreffende zijn activisme (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet te rijmen valt met zijn verklaringen: *"U legt een vrijwilligersattest voor van A.M.H.E.D., een organisatie die hulp biedt aan andersvaliden. U beweert dat u tussen 2006 en 2008 in Marokko vrijwilligerswerk voor hen deed (zie CGVS, p. 11-12). Het certificaat spreekt dat tegen en stelt dat u tussen 2013 en 2015 als vrijwilliger voor de organisatie heeft gewerkt (zie Documenten, attest van vrijwilligerswerk A.M.H.E.D.). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u ook vanuit Europa voor hen actief was, wat ongeloofwaardig is aangezien u eerst ontkende vanuit Europa met de organisatie te hebben gewerkt (zie CGVS, p. 12). Van een persoon die jarenlang actief was als activist mag logischerwijs worden verwacht dat hij dit kan staven met overtuigende verklaringen en stukken. Dit blijkt niet het geval te zijn, wat de geloofwaardigheid van uw activisme in het geheel ondergraaft."*

Verzoekers vage, niet-doorleefde en tegenstrijdige verklaringen over kernelementen van zijn voorgehouden vluchtrelaas, doen eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit vluchtrelaas.

2.2.2.8. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet aannemelijk maakt als Marokkaan van Sahrawi-origine een gegronde vrees voor vervolging koestert, temeer gelet op zijn herkomst uit een welgestelde familie en het gebrek aan indicaties dat hem als persoon met de Marokkaanse nationaliteit rechten als burger zouden worden onzegd:

"Vervolgens kan u niet overtuigen dat u als Marokkaan van Sahrawi-afkomst een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt dat u uit een welgestelde familie komt met huizen en gronden in zowel Rabat, Khemisset, als Layoune (zie CGVS, p. 4, 8, 15). In Rabat woonde en studeerde u in de duurste wijken van de stad, namelijk Agdal en Souissi (zie CGVS, p. 4 & 8). De gronden van uw vader bevatten bovendien grondstoffen zoals fosfaat, goud, en aardolie (zie CGVS, p. 9). Uw vader is nog steeds actief als handelaar (zie CGVS, p. 9-10), uw broers voltooien allemaal hun hogere studies (zie CGVS, p. 8). Ook u was tot uw vertrek naar Europa student aan een universiteit (zie CGVS, p. 3-4). Uw ouders verblijven momenteel in Rabat omdat de gezondheidszorg er beter is (zie CGVS, p. 8). Uw broer heeft bovendien een stage in een hospitaal in Saint-Germain, Frankrijk, en stuurt u geregeld geld (zie CGVS, p. 8, 10). Op een gegeven moment liet u zich tijdens het persoonlijk onderhoud ontvallen dat u niet inzag waarom u zou werken in Marokko aangezien uw vader welgesteld is (zie CGVS, p. 9). Dat de gezondheidszorg en het onderwijs in de Westelijke Sahara te wensen overlaat, heeft in die zin geen enkele impact op uw leven (zie CGVS, p. 12). Gezien de financiële situatie van uw familie is het bovendien zeer bedenkelijk dat u effectief als visser op het strand van Layoune zou hebben gewerkt (zie CGVS, p. 5). Voorts stelt u dat uw vader na de Groene Mars in 1975 van zijn gronden werd verjaagd en dat zijn naam werd veranderd. Uw ouders zouden ook bij Minurso geregistreerd zijn (zie CGVS, p. 3, 8, 12). Gesteld dat dit werkelijk het geval was haalt u geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat dit in hoofde van u een vrees voor vervolging rechtvaardigt. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw vader ondertussen zijn naam opnieuw liet aanpassen (zie CGVS, p. 12), dat hij gronden in Layoune bezit, dat jullie na het staakt-het-vuren van 1991 lange tijd in Layoune hebben verbleven (zie CGVS, p. 4, 12), en dat u en uw familieleden een succesvol leven leidden in Marokko. Bovendien hebben jullie de Marokkaanse nationaliteit en zijn er geen indicaties waaruit blijkt dat er jullie rechten als burger werden ontnomen."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Als dusdanig blijkt deze motivering uit de bestreden beslissing onverminderd overeind.

2.2.2.9. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot de (overige) door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) terecht als volgt:

"U legt geen andere documenten voor die iets vermogen te veranderen aan bovenstaande vaststelling. Uw identiteitsdocumenten, uw Spaanse identiteitsdocumenten, en de attesten in verband met uw opleidingen bevestigen hoogstens uw identiteit en nationaliteit, dewelke hier niet ter discussie staan. De kopieën van de attesten van MINURSO bevestigen, voor zover kopieën enige bewijswaarde hebben, hoogstens dat uw ouders afkomstig zijn uit de Sahara en bij MINURSO geregistreerd werden. Het attest in verband met de naamswijziging van uw vader bevestigt weinig meer dan dat zijn naam werd gecorrigeerd. Op het nationaliteitscertificaat van de 'Delegación Saharaui para Andalucía' staan dan weer een verkeerde geboorteplaats. Volgens het certificaat zou u in Layoune en niet in Khemisset geboren zijn, wat niet correct is. U verklaart dat de delegatie geen Marokkaanse steden wil vermelden, wat een weinig overtuigende uitleg is. Bovendien is het opmerkelijk dat u het attest al in 2015 liet opstellen met het oog op een verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk maar het nadien nooit heeft gebruikt (zie CGVS, p. 11). Dat u in een Spaans tijdschrift wordt vermeld als een persoon afkomstig uit de Westelijke Sahara, doet verder geen enkele uitspraak over uw voorgehouden vrees. De documenten in verband met uw broer die in Frankrijk verblijft bevestigen hoogstens dat hij er stage loopt en dat hij u geregeld geld opstuurt. Het attest van het CAW bevestigt enkel dat u zich er heeft geregistreerd."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Als dusdanig blijkt deze motivering uit de bestreden beslissing onverminderd overeind.

2.2.2.10. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.11. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in het verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voormeld artikel zou kunnen verantwoorden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER